

Zekeriya BİLGİÇ

bizden biri

01 Eylül 1959 tarihinde Bucak (Burdur)'ta doğdum. İlk, orta ve lise öğrenimimi Isparta'da tamamladım. 1978 yılında Isparta Devlet Mimarlık Mühendislik Akademisi Makine bölümünde başladığım mühendislik eğitimimi, 1982 yılında Akdeniz Üniversitesi Mühendislik fakültesi Makine bölümünde tamamladım. Evli ve bir çocuk babasıyım.

Mezuniyet sonrası Isparta'da iplik imalatı yapılan fabrikada bir süre çalıştıktan sonra 1984-1985 yıllarında askerlik görevimi asteğmen olarak yaptım. Askerlik sonrası Eskişehir Turgut Reis Endüstri Meslek Lisesinde bir yıl öğretmenlik görevinde bulundum.

1986 yılında 1'inci Hava İkmal Bakım Merkezi Komutanlığında Sivil Mühendis olarak göreve başladım. F-16 uçağı ve F-110 motorları konusunda TUSAŞ'ın Ankara ve Eskişehir'deki tesislerinde tanıtım eğitimleri aldım. 1994 yılına kadar Uçak ve Uçak Motor Aksesuarları Revizyon Atölyelerinde Kalite Planlama ve Kontrol Mühendisi olarak görev yaptım.

İstatistiksel Proses Kontrol, Kalite Ekonomisi, Toplam Kalite Yönetimi ve Kalite İç Tetkikçisi vb. Konularda eğitimler aldım ve Kalite Güvence Başkanlığı bünyesinde Kalite Güvence Denetimi sorumluluğunu üstlendim.

Kuruluşumuzun sahip olduğu TS EN ISO 9001:2000 "Kalite Yönetimi Sistemi", TS EN ISO 14001 "Çevre Yönetimi Sistemi", AQAP 2110 "Milli Savunma Bakanlığı Endüstriyel Kalite Güvence Sistemi" belgelerini alma çalışmalarına katıldım.

1'inci Hava İkmal Bakım Merkezi Komutanlığında yirmi bir yıldır Kalite Güvence teşkilatının değişik birimlerinde görev yaptım. Halen Kalite Tetkikçisi olarak görev yapmaktayım,

Sürekli iyileştirme yaklaşımı doğrultusunda yenilikçiliği ve mükemmeliyeti yakalayabilme sırrının, olaylara bilimsel yaklaşma, katılımcı bir ekip ruhu, dürüst ve güvenilir olma, çevreye ve topluma saygı duymak olduğuna inanıyorum.

sanat

Kent Belleği, Kent Kimliği...

Rahmi EMEÇ

Bir kentin “belleğini” yaratmak bizim işimiz değil!
Ne yazık ki değil!

Çünkü biz, “ağırlıklı” olarak, “sözlü” kültür geleneğinin beşiğinde sallanmayı severiz. Hala da, bu gelenekten sıyrılmış değiliz.

Oysa biliriz ki, “söz uçar, yazı kalır” diye bir şey vardır. Üstelik biz bu sözü alıp başucumuza koyarız da, “yazılıya” geçmek için salınır dururuz.

İlk kentleri oluşturan topluluklar, onları “yaşanabilir” kılmak için bazı önlemler almış, bazı yöntemler geliştirmişti.

O günkü toplumun ihtiyaç duyduğu şekilde; yapılar, yollar, yolların altyapıları şekillendirilmişti.

Kentleri korumak da gerekiyordu; öyleyse bunun önlemi de bir şekilde surlarla veya başkaca çözümlerle alınıyordu. Gelişen modern kentlerde, insanların ihtiyaçları da değişti ve kentler de bu ihtiyaçlara göre şekil aldı.

*

Benim, asıl burada sözünü etmek istediğim, bir kent “belleği”nin hala bizde oluşturulamamasıdır.

Oysa bellek, sözlü değil, daha çok yazılı geleneğe dayalı toplumların işi oldu ve bu nedenle batı dünyası, kentleri oluştururken, onların belleğini de oluşturdu.

Kentlerin geçmişe ilişkin en güzel yapı örnekleri korundu, kentin kimliği sayılan bazı değerler müzelere taşındı; yazarların, şairlerin, düşünürlerin, meslek üstatlarının yaşadığı mekânlar bir şekilde onları yaşatacak değerlerin saklanmasıyla var edildi.

Bizde böyle değildir. Öykücülüğümüzün ustalarından Sait Faik'i yaşatmak için “yetkililerin” kılı kırkıdamaz, Nazım Hikmet'in yattığı ve en güzel şiirlerini yazdığı Bursa Hapishanesi yıkılır, 37 aydının yakılıp katledildiği Sivas'taki Madımak Oteli'nin bulunduğu yere dönerci dükkânı açılır!

*

Kent belleğini yaratmak, o kentin kültürel, sanatsal bütün değerlerini yaşatmak demektir. Bu gün yaşadıklarımız, geçmişten ve dolayısıyla gelecekte kopuk olamaz. Bu gün diye tanımladığımız zaman dilimi, “dün” ile “gelecek” arasında bir köprüdür ve bu köprü işlevini, ancak “kent belleğini canlı

tutmakla” işlevsel olacaktır.

Hatırlayacaksınız, Eskişehir'de 2001- 2002- 2003 yıllarında, “Uluslararası Eskişehir Pişmiş Toprak Sempozyumu” düzenlenmişti. Ben de o dönemin Tepebaşı Belediye Başkanı Dt. Ahmet Ataç'ın başkanlığındaki bu organizasyonun içindeydim. “Pişmiş toprak” sözcüğü birileri için çok itici gelmiş, hatta, kentin “çamur sokaklarıyla” özdeşleştirilmişti. Oysa pişmiş toprak, insanlığın var oluşuyla birlikte, onunla iç içe gelişen, bu günlere gelen sıcak bir malzeme. Yaşamımızın her alanında var.

Üstelik Eskişehir'in en eski sanayisinin pişmiş toprak, yani tuğla- kiremit sektörü olduğu düşünülürse, kent kimliğini oluşturmada ve kent belleğini yaşatmada bu malzemenin önemi de o denli anlaşılacaktır.

Sempozyum boyunca yapılanlar; Eskişehir toprağı ile pişmiş topraktan heykeller, seramik alanında bilimsel sunumlar, sergiler, kiremit- tuğla sektörünün canlanması için yapılan çalışmalar...

*

Günöbirlik yaşayan toplumlar, geçmişle bağlarını kopardıkları gibi, geleceğı de sağlıklı kuramıyorlar.

Şimdi, gelin Eskişehir'in en eski yerleşim bölgesi olan Odunpazarı'nı düşünelim. Son yıllarda yapılan çalışmalar dışında, onca zaman neden heba edildi? Bölgemizin en eski belleklerinden biri olan Frigya Vadisi, sizce yeterli ilgiyi görüyor mu? Kent merkezinde, bundan 100 yıl önce varlığı bilinen kaç yapıyı bu güne taşıyabildik?

Eskişehir için düşündüklerimizi çevremizdeki; Kütahya, Bilecik, Afyonkarahisar illeri için de düşünebiliriz.

Günöbirlik düşündüğümüzde unutmamalı ki, yarımı kaybettiğimiz gibi, bu günleri de kaybedeceğiz. Oysa yaşam sürüyor ve hafızası silinen toplumlar, emperyalist kültür kuşatmasının da pençesine düşüyor. Dünyanın başkaca bölgeleri “dünkü çocuk”, üzerinde yaşadığımız Anadolu toprakları ise insanlık mirasının beşiğı...

Ama o beşikte biz, hep uyanık kalalım; yaşadığımız kenti, kentlerin belleğini yaşatarak, ayakta tutarak, geleceğı taşıyarak...